

BÀI KHÔNG TÊN SỐ 33

TỪ LÚC ĐÓ

Vũ Thành An

Từ lúc đó lung linh một thoáng hy vọng. Từ lúc đó lâng lâng rạng rỡ tâm

hồn. Từ lúc đó không gian mông mênh chìm xuống, được gói trọn khép kín trên đôi mi

em. Từ lúc đó anh thương lời nói ân cần. Từ lúc đó anh thương cuộc sống âm

thầm. Từ lúc đó anh thương hai vai nặng trĩu. Hạnh phúc hồng anh vẽ trên đôi môi

em. Ta của nhau kiếp nào đã của nhau. Gặp gỡ đây cùng nhau dặt nhau

về. Về chốn xưa hôm nào đã rời xa, chốn không gian cao rộng nhà

ta. Rồi mãi mãi ta bay cùng với sao trời. Rồi mãi mãi ta vui cùng gió cao

vòi. Rồi mãi thôi không còn xa rời nữa, giữa không gian muôn thủa tự do.